

Sermó del *Coremer*

12 d'abril de 2014, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

Presentació

Benvolgut Sr. Bisbe i germans preveres, estimats membres de les confraries, distingides autoritats, germans i germanes tots. Amb aquest acte inauguram la nostra Setmana Santa manacorina. Benvinguts siau. En algunes ocasions, i en actes semblants en aquest, m'ha tocat presentar un bisbe en públic; vos puc assegurar que no és fàcil i, encara que ho he fet varies vegades, no m'hi he acostumat. Això no lleva que ho faci amb molt de gust.

De fet, em sent honorat de poder fer avui aquesta presentació del *coremer* d'enguany, ja que es tracta d'una persona rellevat i de prestigi. Em sent afortunat, i no vull pecar d'immodèstia, com amic seu, prevere i rector de Manacor. Gràcies, companys de les confraries, per encomanar-me aquesta tasca.

Me perdonareu que només ofereixi alguns trets de la biografia del nostre *coremer*; perquè és tan extensa, que si l'hagués de descriure tota, seria més llarga que el sermó que després li pertoca fer. D. Javier nasqué a València. Estudià en el seminari metropolità d'aquesta ciutat. Fou ordenat prevere l'any 1974; estigué només dos anys de vicari d'una Parròquia i tot seguit passà a ocupar diversos càrrecs diocesans. Després

estudià a la Pontifícia Universitat Salesiana de Roma on es llicencià i més endavant doctorà en Ciències de l'Educació, especialitat Catequètica. El Sant Pare, el Beat Joan Pau II, el nomenà bisbe d'Eivissa el 1992, càrrec que va ocupar fins el 1997, en que passà a ocupar la seu de Tortosa i, sense deixar aquesta responsabilitat, fou també per espai d'un any i mig, administrador apostòlic de la Diòcesi de Lleida. En la Conferència Episcopal Espanyola ha desenvolupat diverses responsabilitats, entre altres, vicepresident de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi. En l'actualitat és el president de la Comissió d'Apostolat Seglar, càrrec pel qual fou elegit el passat mes de març. Ha publicat nombrosos instruments didàctics, quaderns de treball i llibres de catequesi tant d'infants com de joves i també pels seus formadors.

D. Javier és una persona senzilla, oberta, decidida, espontània, pròxima i alegre, fins i tot amb un sentit del humor ben entès; no en va, escollí com a lema episcopal: "Gaudete in Domino" (Alegrau-vos en el Senyor) Per altra banda, el nostre bisbe sap encarar la realitat tal com és, malgrat aquesta a vegades sigui dura i amb arestes.

Sermó del *Coremer*

12 d'abril de 2014, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

A principis d'aquesta mateixa Quaresma, D. Javier ens obsequià amb la seva primera carta pastoral i, precisament en ella, ens convida a veure la realitat que ens envolta amb els ulls mateixos de Crist, el Bon Pastor. Reconeix el Bisbe que aquest "és un temps marcat per la queixa i la negativitat davant les dificultats que tant famílies experimenten; però enmig de la dificultat s'obre pas el desig de que quelcom de nou doni sentit a les nostres vides i ens permeti respondre a un estil de vida més fratern i solidari".

Gràcies, D. Javier per la vostra carta i per fer-vos tan sovint present a la nostra ciutat; si no m'he errat entre el mes de

Sermó del *Coremer*

Benvolguts tots,

Germans i sacerdots, senyor batle, autoritats, president de l'Associació de Confraries, confraries, per a mi és una alegria poder ocupar avui este lloc, no ho esperava, de veritat. Però ha sigut una gran oportunitat, i a més a més fer de *coremer*, en este dia en este ofici que té una tradició en el vostre poble, d'algú que ve a predicar-nos durant este temps de la Quaresma. I que és important, perquè mirau com tantes vegades Sant Francesc deia això: primer que res hi ha que treballar, hi ha que fer, hi ha que estimar

març i el que portam d'abril hi heu vingut cinc vegades: a presentar la carta pastoral, a presidir la pregària per les vocacions, a acompanyar els preveres en un dia de recés espiritual, a presidir una de les nostres celebracions comunitàries penitencials i avui acceptant la invitació de ser aquest any el nostre *coremer* que ens introdueixi a celebrar la Setmana Santa; segur que les vostres paraules de Pastor i primer servidor de l'Església mallorquina, ens ajudaran a viure-la amb més intensitat i profunditat. Aquest és el nostre desig. Moltes gràcies!

Mons. Andreu Genovart Orell

Rector de Manacor

Consiliari de l'Associació de Confraries de Manacor

els altres, hi ha que estar al costat del que està patint, i qualque vegada val la pena parlar-ne i dir-ho. Com vos deia, no és prou el viure, fa falta un moment aturar-se i escoltar una paraula i parlar-ne, perquè nosaltres com a persones, com a éssers racionals, ens comuniquem a través de la paraula. Certament que si no hi ha vida, la paraula pot ser una cosa buida, però si hi ha vida, la paraula té un significat molt gran.

Jo me n'alegre molt de ser aquí amb vosaltres, que porteu endavant aquesta missió que és en últim terme donar vida a

Sermó del Coremer

12 d'abril de 2014, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

aquestes confraries que són expressió d'una tradició. Una tradició que cadascú la pot viure amb un significat, o perquè de nin sempre ha estat unit a això, perquè mon pare m'ho va transmetre, perquè jo tinc el desig de continuar aquesta tradició, que és del meu poble, però en últim terme, l'efecte final és que sortint al carrer, anant pels carrers presentant estos moments de la Passió del Senyor, a través d'esta realitat estem fent poble i estem provocant entre nosaltres un sentit de pertinència, d'una història compartida, d'una tradició viscuda.

Penseu que vivim en un món que fa la prova contínua de trencar amb tota tradició, de considerar que l'important sempre és la innovació permanent, i no és veritat. Hi ha camps que sí que hem d'innovar, però en realitat la vida humana necessita sempre de la continuïtat. És possible tenir una amistat sense haver menjat amb un altre, per lo manco, un quilo de sal? Fa falta temps, fa falta cuidar les coses, no podem innovar continuament. Qui està disposat a tenir molts amics continuament, no en tindrà ningun possiblement. Fa falta cuidar de les nostres tradicions, i certament avui en este camp de la nostra fe tenim que reconèixer que dins de l'Església també hi ha hagut un moment d'una certa crítica, per un puritanisme que ens ha dit:

realment estes processons són importants? Això sembla que sigui només una cosa teatral, exterior, superficial. I s'ha volgut criticar de tal manera que s'ha considerat com una cosa no autèntica el participar d'estes tradicions. D'altres, des d'una altra perspectiva, fora de casa nostra també, han criticat això com residus externs d'una religió que casi ha volgut imposar-se i per tant hi ha que treure de l'espai públic, i per tant també seria necessari no comptar amb ella. Però una visió i l'altra, una per una raó de puritanisme i l'altra per una concepció del fet religiós, en realitat el que no es pot valorar és este fet: el fet que sortim al carrer, portem els nostres passos, portem esta representació de la Passió de Crist, i esta tradició que vol escenificar als ulls de tots una realitat que hem heretat, sí, dels nostres avantpassats, però una realitat que conta una història realment meravellosa, és la història de Jesús, la història d'aquell que ens ha obert la porta de la misericòrdia, aquell que ha tastat en si mateix tota la realitat més fosca de la nostra vida.

Potser contrastant amb un món que vol sobretot caracteritzar-se per la joventut, per ser un món que vol disfrutar de tot, que vol estar continuament de festa, esta processó marcada pel dolor. Esta processó que conta el final del camí de Jesús, l'amic

Sermó del Coremer

12 d'abril de 2014, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

Jesús que ha passat per la vida fent el bé, el Jesús que s'ha donat totalment als altres, que ha proposat sempre un amor que va més enllà de qualsevol frontera... ha acabat aquí, ha arribat aquí, ha arribat a este moment de la seva Passió. I vosaltres amb els vostres passos presenteu esta realitat. La representació de la Passió és la representació d'este dolor, de Jesús i de la seua mare, i és com la imatge de tants dolors, de tantes persones, tantes persones que pateixen de moltes maneres: dones violentades, nins que estan abandonats, gent que està sofrint la malaltia...

La nostra processó del Divendres representa esta Passió de Crist, és una forma de fer visible l'Evangeli de Jesús, d'este Jesús apallissat, flagel·lat, torturat, crucificat. És la imatge de tantes persones crucificades, de tants dolors. És curiós veure quan caminen les imatges, veure les mirades d'algunes persones, lo que suscita en elles, de record, de memòria. I és també a través d'esta història dir: i què és, només una història de dolor? Una història de la dificultat humana? Una història del fracàs d'aquell que vol fer el bé i li surt tot al revés? La història de la Passió del Senyor no és això. És una història marcada també per l'esperança, per això la repetim i la reproduïm constantment, i fem memòria d'ella, i és com un espill en

el que mirar-nos. Perquè en realitat conta una història que està tota emmarcada, sí, pel nostre dolor, res nostre li és estrany, però al mateix temps marcada per l'esperança. Esta esperança que sempre habita en el cor de la persona.

Qualsevol persona normalment pot fer-se seva esta petita expressió d'un gran poeta que diu: *"Potser el nostre destí s'assembla al d'un arbre fruïter durant l'hivern. Qui pensaria que d'aquelles branques tornaran a verdejar les fulles, i tot i això esperem, sabem que serà així"*. Sí, en el cor de tota persona sempre hi ha este desig d'esperança, en realitat el camí de Jesús és un camí d'esperança, perquè tot ell es lliura en mans d'aquell que no guardarà silenci, que no callarà davant de la mort de Jesús. Certament que ell podrà dir com tantes persones: Déu meu, Déu meu, perquè m'heu abandonat. Però Déu dóna una resposta, la seva resurrecció és el signe, és la paraula definitiva, és el record permanent per a tots nosaltres que el nostre destí està, sí, marcat pel dolor, per la dificultat, per la foscor, però aquests no tenen la última paraula. Per això cada any sortim pels carrers, presentant estes imatges dolorides, esta realitat que és reflex de tants dolors humans, és al mateix temps fer memòria d'aquesta realitat humana, però també desvetllar en nosaltres el final d'esta

Sermó del Coremer

12 d'abril de 2014, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

història, desvetllar en nosaltres que esta història no acaba allí, sinó que va més lluny i es manifesta en tota la seva força en la resurrecció de Jesús. De tal manera que sí és veritat que per arribar a esta esperança d'esta resurrecció complida hem de passar pel dolor, però este no té l'última paraula.

Per això pens que les confraries fan un gran bé al conjunt de la comunitat cristiana. D'una forma senzilla, però emotiva, per arribar al cor, perquè la persona necessita llum perquè il·lumine les seves idees, la seva orientació, però també fa falta escalfar al seu cor, l'emoció... pues a través d'estes dimensions les confraries ens ajuden a fer memòria d'esta història de la Passió de Jesús. Aquell que ens ha obert a tots la porta de la misericòrdia, d'un amor entranyable, d'un amor més fort que la mort, i per això ajuden a esta missió fonamental: sortint al carrer manifesten, a l'espai públic, fan presència de Jesús, fan memòria d'ell i ajuden a tots, aquells que s'aproximen, al manco a interrogar-se: què és això? I què significa això? I als que tenen el cor obert a la fe, a estos els ajuda a reforçar la seva vida, a comprendre que, si un dia o l'altre tendrem que veure'ns enfrontats a la dificultat, al dolor, a este punt en què no sabem, però tot i això, mirant al Crist, mirant a Maria que

contempla a Jesús també, descobrir aquesta mirada de serenor, de confiança, perquè per tot i sempre hem d'aportar el nostre esforç, sempre se'ns convida a l'abandó, a la confiança, perquè Déu va a donar una resposta. Ell donarà resposta també a les nostres peticions.

Estimats amics, dono gràcies per haver-me convidat a este moment que porto molt a dins, perquè jo també, quan era molt jove vaig pertànyer a una confraria, al meu poble, Sagunt, i la veritat he viscut sempre de prop este esforç que es fa a les confraries. I també este secret que guarda cada confrare, el qual moltes vegades, tot tapat com va, pensa caminant, a dins, en el seu cor, aquell moment, aquell instant de dir: este Crist que porte, o esta Mare de Déu que va amb mi, m'estan dient també a mi, m'estan il·luminant, i és com un fil que em va unint a la història de Jesús i a la història de tantes persones que han compartit esta mateixa fe.

En este moment nostre que vivim, en este moment de dificultat, de crisi econòmica, tenim que pensar això: que la crisi no solament és econòmica, és també espiritual, és moral, i que no únicament sortirem perquè els comptes vagin millor, que això també ho necessitem, sinó també perquè tenim que aprendre a viure d'una altra manera, a viure en un sentit de

Sermó del Coremer

12 d'abril de 2014, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

major disponibilitat per als demés, de major intercanvi, de major confiança mútua. I allí precisament la nostra fe té molt a aportar, perquè la fe cristiana, mirant a Jesús, seguint a Jesús, és la fe que ens obri a veure els demés no simplement com a competidors, sinó com a germans, no solament pensant que no li faré mal, sinó pensant que puc fer-li un bé a l'altre, no solament com una persona que és un conjunt d'energies, sinó com un ésser creat a imatge de Déu, i per tant amb una dignitat que sempre tenim que treballar continuament, i no cansar-nos en este camí.

Jo trob que en este moment de crisi la memòria de Jesús ens pot ajudar més i més a comprendre la nostra vida com un do per als demés, com Jesús mateix, que en la Creu va tenir un amor sense límits, un amor que no es va guardar per a si mateix, sinó que el va donar, perquè en últim terme ell també sabia que un altre li donaria una resposta. Estava en mans del seu Pare. I estava en mans d'aquell que porta la història, i per tant sempre en una actitud de confiança, no de por, davant de la vida.

Enhorabona als confreres. Que tingueu tots una Setmana Santa ben viscuda. No oblideu mai que el que representem pel carrer el vivim i l'actualitzem els cristians

sempre en la celebració, que la celebració de la fe és com un avui que continuament ressona i ressona a través dels temps sempre, perquè està ple de la força de l'Esperit de Déu, que fa que nosaltres, aquí i ara, estem com units, com un fil que està unit a Jesús, de tal manera que la Passió, la Mort i la Resurrecció de Crist, també arriba, toca la nostra vida, aquí i ara, i ens fa partícips d'esta història que també, units en Jesús, serà la nostra. I és una història, sí, que passa per la dificultat, passarà pel dolor, però ells no tenen la última resposta. És un camí que ens portarà a una esperança més gran del que puguem tots imaginar. Gràcies.

+ *Mons. Xavier Salinas i Vinyals*
Bisbe de Mallorca